

е билъ съ него. Той, тоя лазъ, вчера билъ пиянъ тука. Съ кого е пилъ? А, Гено? Съ кого бѣше?

Гено прелистяше тефтеритѣ си задъ тезгяха и не отговори. Не каза нищо и Стоянъ Касъра, макаръ че дѣдо Минко погледна и него. Касъра бѣше предпазливъ човѣкъ, не обичаше да се мѣси ни въ добро, ни въ лошо, затуй и казваше, че не дочува съ едното си ухо — кога съ лѣвото, кога съ дѣсното, както се случи. До него седѣше Велико, сиромашъ и добрякъ. Той се позасмѣ и каза:

— Кой ще е билъ съ него — Ройдю. Той пилъ съ него. Водилъ го и удома си. Сетне пакъ дошле тука.

— Тѣй ли? Съ Ройдя кайшъ, а? Ами че тогизъ... Гледай... хъмъ... гледай...

Дѣдо Минко не посмѣ да се доизкаже и замълча. Велико и той не каза нѣщо повече, а Касъра — той бѣше глухъ. Пъкъ и кой можеше да каже открито туй, което си мислѣше? Най-напредъ, Ройдю не бѣше човѣкъ, съ кого-то можешъ да се задѣвашъ. Не бѣше и отъ последнитѣ въ селото — заможенъ е, бивалъ е училищенъ настоятелъ, избрали го бѣха веднажъ и за помощникъ кметъ. И отде да знаешъ, той ли го е направилъ или не? Никогажъ не можешъ каза отъ по-рано, че Ройдю ще направи тѣй или онѣй: ако чакашъ добро, ще ти направи зло; зло ако си чакалъ, добро ще ви-